

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Zijn jurk is een waagstuk

Joyce Roodnat Joyce Roodnat ziet in Nieuw Dakota een installatie van Diana Blok, waarin mannen vrouwen zijn en vrouwen mannen. Blok suggereert met dit project dat gender een constructie is.

🕒 11 september 2019 🕒 Leestijd 1 minuut

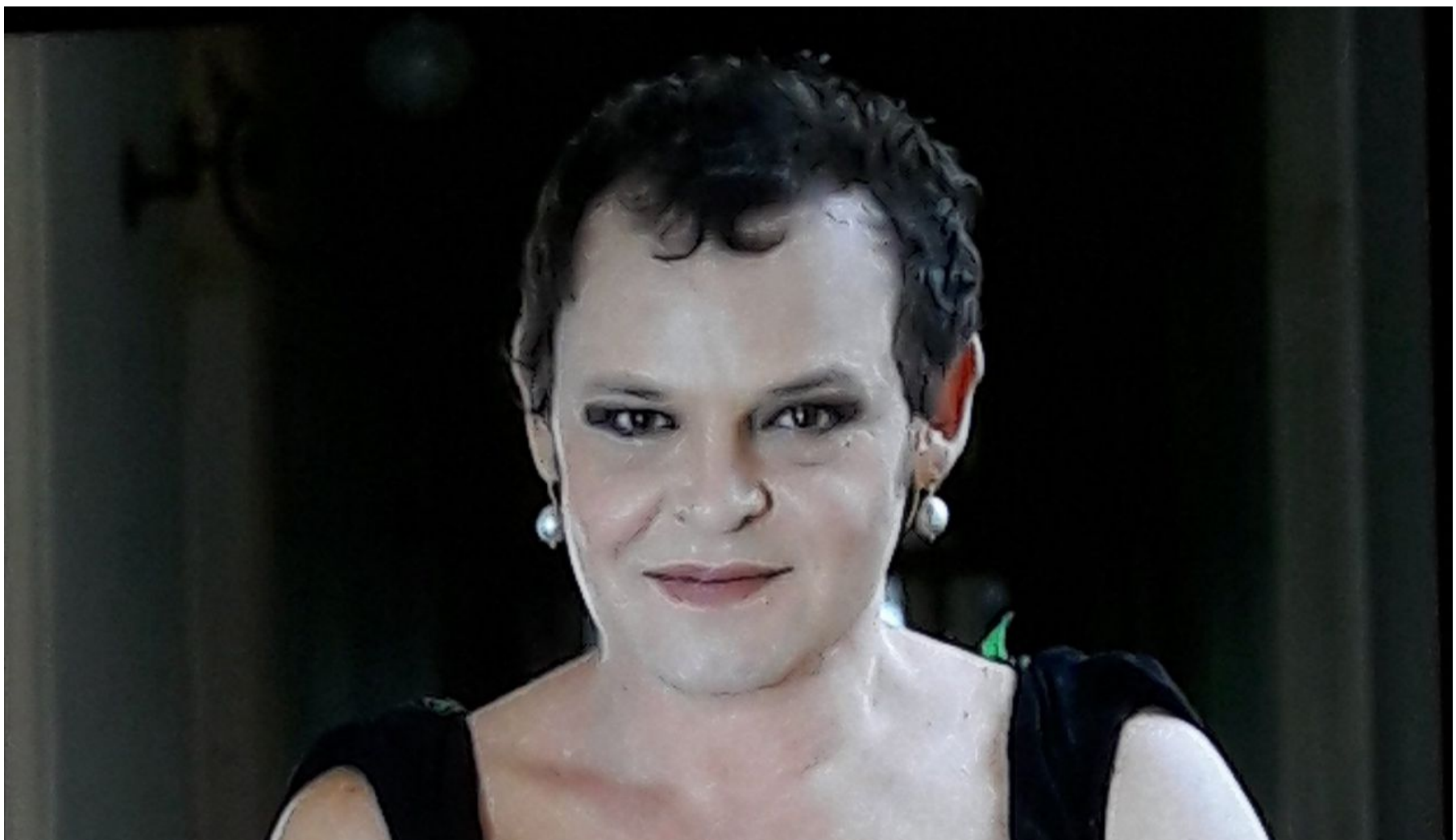

O ntmoet een baby. Zie de onbevangen blik, kriebel het voetje, ruik de haartjes. Probeer die ene vraag te onderdrukken. Lukt niet, daar komt-ie: „Is het een jongen of een meisje?” Het antwoord definieert, het bepaalt wie iemand is.

En nu zit ik bij [Nieuw Dakota, een kunstruimte in Amsterdam-Noord](#) om de hoek van de halte van de veerpont, en zie dat de vraag óók bepaalt hoe iemand is, in een videoproject dat resoluut het tapijt wegtrekt onder die oervraag, ‘jongetje of meisje?’

De Uruguayaans-Nederlandse kunstenaar Diana Blok presenteert een installatie van twaalf levensgroot geprojecteerde videoportretten. Daarin zijn mannen vrouwen en vrouwen mannen. Acteurs en actrices kozen op verzoek van Diana Blok een bewonderde man of vrouw uit en geven hem of haar gestalte. En het is geen travestie (waar ik te vaak een portie dedain voor vrouwen in bespeur), geen clowns-act, geen verkleedpartij. Het is voor het echt.

Hamlet neemt het woord. Een triestige jongen in zwarte worstel-outfit, stikkend in zijn twijfel. Hij is Hamlet én hij is actrice Abke Haring. Nu spreekt James Baldwin zijn beroemde tekst uit die culmineert in: „I am not a nigger, I’m a man.” Ja, hij is een man. En hij is actrice Helen Kamperveen. Ljoebov, de vlinder uit Tsjechovs *De Kersentuin*, ze vreest dat ze oud wordt. Zij is de acteur Cas Enklaar. Niet als een man in een tailleur (wat hij toch ook is), ze is een vrouw.

Uit 'Gender Monologues', videoproject van Diana Blok: **Matheus Nachtergaele** is zijn moeder.

Foto Joyce Roodnat 📷

Onder de titel [Gender Monologues](#) bevraagt de video-installatie vrouwzijn en

manzijn. Hoe doet een vrouw, hoe is een man? Dat ligt vast zodra bij de baby de vraag naar hij of zij is beantwoord en precies aan die zekerheid rammelt Diana Blok. Gender is een constructie, suggereert ze met dit project. Een idee dat wordt gedefinieerd door een houding van lichaam en geest die kan worden gestuurd.

Let bij de monoloog van de een ook op de anderen, stilletjes wachtend op hun beurt. Kraandrijver Max (Karina Holla) daagt ons uit. Martin Luther King jr. (Grace Passo) kijkt argwanend in de lens, Monroe (Purcy Tijn) gooit haar hoofd in haar nek. Pina Bausch spant haar naakte benen aan. Zij is [beeldend kunstenaar Levi de Kleer](#). Hij is transgender, hij voegt nóg een laag van mensmanvrouwheid toe aan dit project.

Matheus Nachtergaele, Braziliaans topacteur van Belgische afkomst, ‘doet’ zijn moeder. Zijn jurk is een waagstuk, die onthult onmiskenbaar een mannenlichaam. Maakt niet uit, hij is op en top een vrouw, sensueel en snakkend naar contact.

Thuis google ik zijn biografie en lees dat zijn moeder stierf toen hij klein was. Zij schonk hem het leven en nu, dankzij Diana Blok, ziet hij kans hetzelfde voor haar te doen. Ze leeft, in hem. Hij houdt van haar en zij van hem. Ik heb het gezien, met dank aan de kunst die nu eenmaal soms een wonder verricht.

Een versie van dit artikel verscheen ook in [NRC Handelsblad van 12 september 2019](#)